

офіційно. Олена Олексіївна залюбки передала поки що два примірники родичу нашої співробітниці, а він поштовим відправленням надіслав їх у місто Белгород, аби потім переправити їх до Харкова й Києва (с перевізником вже було домовлено). Однак книги опинились у Белгороді 23-го лютого, а 24-го, звісно, доправити їх в Україну стало неможливо. Тож книги відправили на Північний Кавказ, де в той час перебувала наша співробітниця у родинних справах. Потім літаками з пересадками у Сочі, Стамбулі та Кишиневі (з радикальним «очищенням пам'яті» у смартфоні задля впевненого проходження російського кордону) й далі автобусом до Одеси, один із примірників (два могли порохувати «товарною партією») дістався в Україну. Олена Олексіївна Сергієнко підписала цю книгу Ларисі Іванівні Брюховецькій (одне з її нечисленних інтерв'ю з режисером вміщене в цій книзі). Ще один примірник (із підписом Сергію Тримбачу) очікує оказії на Північному Кавказі, аби теж повернутися на батьківщину...

Маргарита Швець

«Татові кросівки» визнано у Ризі

Гран-прі Ризького МФ короткометражного кіно 2Annas ISFF отримав к/м фільм Ольги Журби «Татові кросівки» «За майстерне виконання чутливої теми та бездоганну режисуру; за детальне відтворення реальності через живу дію». Це історія 13-річного Саші, який з інтернату для дітей, позбавлених батьківського піклування, має вирушати жити в американську прийомну родину. Ролі у фільмі виконали непрофесійні актори Богдан Зенченко, Ігор Олійник, Дмитро Бучек, Ольга Любарова, Олена Осіна, Корі Ен Джейсон. Авторка сценарію та режисерка – Ольга Журба. Оператор – Володимир Усик. Продюсери – Максим Асадчий та Сашко Чубко (Pronto Film). Прем'єра відбулася торік на 74-му МКФ в Локарно (Швейцарія) в конкурсній програмі Pardi di Domani («Леопарди майбутнього»).

«Мельпомені» бути!

Двадцять шість театрів із Польщі, Грузії, Румунії, Португалії, Туреччини та України подали заявки на участь у 24-му Міжнародному театральному фестивалі «Мельпомена Таврії», який за свою багатолітню історію жодного разу не скасовувався. Але цього року в умовах війни фестиваль змінює формат проведення. Отож із 10 по 19 червня кожен театр-учасник представлятиме виставу

у власному приміщенні, в своїй країні. З українських міст, зокрема, долучаться Хмельницький, Житомир, Дніпро, Кривий Ріг, Коломия, Івано-Франківськ, Львів та Київ. А головною метою цьогорічного фестивалю є солідарність із тимчасово окупованим Херсоном, аби кожен театр зробив свій творчий посил в підтримку Херсона та Херсонського театру.

Євгену Сивоконю 85!

Є люди, які всупереч рокам залишаються молодими. Євгена Яковича, якого вже чимало років знаю особисто, я завжди сприймала людиною молодою. Його незмінну молодість пояснюю вродженим даром: у ньому поєдналися креативність, проникливий погляд на життя й людей і почуття гумору. Звідси – одержимість творчістю.

Його сповнені гострої думки й дещо сумної іронії анімаційні стрічки подобалися багатьом. Він може пишатися тим фактом, що за радянських часів його лаконічні, але художньо виразні притчі викликали у влади підозру в благонадійності, а тому він був чи не єдиний з режисерів анімаційного кіно, чия стрічка заборонила цензура.

А до розпаду СРСР він уже став класиком анімаційного кіно, увінчаним нагородами міжнародного масштабу. От тільки його рідна студія почала занепадати – і він залишався знову-таки унікальним: чи не найдовше протримався, випустивши талановиту й дотепну «А у нашого Оме-

лечка...» за українськими жартівливими піснями, а згодом – журливі екзистенційні стрічки «Засипле сніг дороги...», що передавала настрої прощання – і з рідною студією, і з рукотворною анімацією, яку витісняла всюдисуща «цифра», і «Врятуй і збережи».

Але знову-таки, оптимізм не залишав Майстра – він продовжував себе в учнях, викладав мистецтво анімації в Інституті екранних мистецтв КНУТКіТ ім. І. Карпенка-Карого та інших вишах. Радів успіхам своїх учнів, а вони віддячували йому любов'ю.

А ще Євген Якович написав і видав кілька книжок, присвячених улюбленому мистецтву – це були мандри-подорожі в часах минулих. Висловлені, знову-таки, з гумором.

Я вдячна Євгену Яковичу, що він знайшов час для нашої бесіди, результатом якої було інтерв'ю, що називалося «Лев – це лев», де йшлося про його фільми. Це можна прочитати в журналі «Кіно-Театр» і в книзі «Українська анімація», що вийшла 2019 року і на презентації якої він сказав дуже теплі слова з приводу її появи.

Якщо, шановний читачу, тобі захочеться інтелектуально-естетичного бенкету, знаходи у мережі фільми Євгена Сивоконя. Аура Євгена Яковича і його фільми благотворно впливають на людину. Вони несуть гуманний посил, тому житимуть довго.

Лариса Брюховецька